

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 337/2023-29

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a zo sudcov Jany Laššákovej a Petra Molnára (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] zastúpeného spoločnosťou REKEN & PARTNERS Law Firm s. r. o., Tichá 45, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Jozef Harakaľ, proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 3 T 95/2017 zo 7. februára 2020, uzneseniu Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4 To 39/2000 z 24. júna 2021 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Tdo 90/2021 z 28. februára 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 24. augusta 2022 domáha vyslovenia porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s čl. 13 dohovoru rozhodnutiami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia, ich zrušením a vrátením vecí špecifikovanému všeobecnému súdu na nové konanie. Sťažovateľ takisto ústavný súd žiada o priznanie náhrady trov právneho zastúpenia.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 3 T 95/2017 zo 7. februára 2020 (ďalej len „namietaný rozsudok“) uznaný vinným zo spáchania trestného činu prevádzachstva podľa § 356 Trestného zákona spáchaného formou spolupáchateľstva, za čo mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní dvoch rokov, peňažný trest vo výške 10 000 eur a trest zákazu činnosti vykonávať funkciu policajta v služobnom pomere v policajnom zbore na dobu troch rokov. Odvolanie, ktorým sťažovateľ napadal namietaný rozsudok okresného súdu, bolo podľa § 319 Trestného poriadku zamietnuté uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“)

sp. zn. 4 To 39/2000 z 24. júna 2021 (ďalej len „odvolacie rozhodnutie“). Uplatnené dovolanie sťažovateľa Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením sp. zn. 3 Tdo 90/2021 z 28. februára 2022 (ďalej len „dovolacie rozhodnutie“) podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. V ústavnej sťažnosti sťažovateľ prezentuje argumentáciu, ktorej podstata sa opiera o tvrdenie, že vo vedenom trestnom konaní neboli produkované žiadne konkrétne dôkazy, na základe ktorých by bolo možné konštatovať, že spáchal špecifikovaný skutok a že je tento skutok možné posúdiť ako zločin prevádzachstva vo forme spolupáchateľstva. Je toho názoru, že v napadnutých rozhodnutiach všeobecných súdov nie sú prezentované žiadne také konkrétne dôkazy, ktoré by ho usvedčovali zo spáchania vyšetrovaného skutku, pričom uvedenej námietke sťažovateľa sa podľa jeho mienky žiadne z označených rozhodnutí ani okrajovo nevenuje, v čom vidí arbitrárnosť všetkých namietaných rozhodnutí. V nadväznosti na uvedené tvrdenie kopíruje v ústavnej sťažnosti jednotlivé námietky, ktoré vnímal ako relevantné a prezentoval ich v dotknutom trestnom konaní, resp. v rámci uplatneného odvolania, a na ktoré podľa vlastného vyjadrenia nedostal od konajúcich súdov (odvolacieho a dovolacieho súdu) primeranú odpoveď. V uvedenom postupe konajúcich súdov vidí porušenie svojich označených práv.

4. Porušenie svojho práva na obhajobu a práva na spravodlivý proces sťažovateľ vidí aj v nedostatku proporcionálnosti jemu uložených trestov, kde podľa jeho názoru ich uloženie nebolo zo strany konajúcich súdov ani náležite zdôvodnené. Na tomto mieste prezentuje svoju právnu úvahu, podľa ktorej čím podrobnejšiu a dôkladnejšiu argumentáciu prednesie procesná strana vo svoj prospech, je povinnosť konajúceho súdu na túto o to dôkladnejšie odpovedať, pokiaľ má byť táto obrana súdom spochybnená a vyvrátená. Domnieva sa, že tresty, ktoré mu boli uložené, nie sú spravodlivé, pretože nezodpovedajú *„špecifikám spáchaného trestného činu ako i osobe páchatel’a“*. Podľa jeho mienky uložené tresty nepostihujú jeho samotného, ale jeho blízkych príbuzných, *„ktorí musia znášať dlhodobo výkon peňažného trestu v nemalej výške 10 000,- EUR“*.

5. V rámci formulovanej argumentácie poukazuje sťažovateľ aj na skutočnosť, že v jeho prípade vedené trestné konanie od samotného vzniesenia obvinenia po právoplatné rozhodnutie trvalo neprimeranú dobu osem rokov, kde v tejto súvislosti odkazuje na príslušnú judikatúru ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá v kvalifikovaných prípadoch neprimeranej dĺžky trestného konania považuje za účinný prostriedok nápravy možnosť zastavenia trestného stíhania.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou argumentácie ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa o dôkaznej núdzi v jeho trestnej veci a o absencii vysporiadania sa konajúcich súdov s touto sťažovateľom vznesenou námietkou, kde sťažovateľ dôvodí, že na podstatné obhajobné námietky prednesené v rámci opravných konaní nedostal od konajúcich súdov náležitú odpoveď.

III.1. K namietanému porušeniu práv rozsudkom okresného súdu

7. Pokiaľ ide o formulované porušenie označených práv namietaným rozsudkom okresného súdu, ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej je právomoc ústavného súdu vo vzťahu ku konkrétnemu namietanému rozhodnutiu alebo postupu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 107/2019). Vychádzajúc z tejto judikatúry vo vzťahu k námietkam týkajúcim sa namietaného rozsudku okresného súdu, ústavný súd konštatuje existenciu procesnej prekážky brániacej prerokovaniu tejto časti ústavnej sťažnosti, ktorou je nedostatok právomoci ústavného súdu. Sťažovateľ disponoval možnosťou uplatniť svoje námietky o prípadnom pochybení okresného súdu v prvostupňovom rozhodovaní prostredníctvom podaného odvolania, ktorú aj využil, pričom ochranu jeho označeným právam bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť krajský súd, ktorému patrilo rozhodovanie o podanom odvolaní. Táto skutočnosť vylučuje právomoc ústavného súdu preskúmať námietky sťažovateľa uplatnené proti namietanému rozsudku okresného súdu, preto ústavný súd rozhodol o odmietnutí tejto časti ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu práv uznesením krajského súdu

8. Vyvodu obdobežného záveru ústavného súdu o nedostatku jeho právomoci vo vzťahu k rozhodnutiu odvolacieho súdu bráni skutočnosť, že argumentáciou sťažovateľa uvedenou v jeho dovolaní [subsumovanou sťažovateľom pod dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c), g) a i) Trestného poriadku] sa dovolací súd vecne nezaoberal (pozri bod 13 odôvodnenia tohto uznesenia). Ústavný súd v medziach svojich právomocí vykonal prieskum dôvodov odvolacieho rozhodnutia krajského súdu a dovolacieho rozhodnutia najvyššieho súdu, aby posúdil zlučiteľnosť ich obsahu s limitmi sťažovateľom namietaných práv zaručených mu ústavou a dohovorom, a teda posudzoval kvalitu odôvodnenia uvedených rozhodnutí a súčasne ústavnú súladnosť interpretácie právnej úpravy, ktorú konajúce súdy vo veci sťažovateľa aplikovali, inými slovami, ústavnú udržateľnosť rozhodnutí krajského súdu a najvyššieho súdu. Na tento účel sa ústavný súd oboznámil s obsahom odôvodnení odvolacieho rozhodnutia krajského súdu a dovolacieho rozhodnutia najvyššieho súdu a tiež s odôvodnením namietaného rozsudku okresného súdu v súlade so svojím ustáleným právnym názorom, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a druhostupňového súdu

nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože tieto konania z hľadiska ich predmetu tvoria jeden celok.

9. Z odôvodnenia namietaného rozsudku okresného súdu vyplýva, že skutok, z ktorého spáchania bol sťažovateľ uznaný vinným, spočíva v tom, že sťažovateľ zneužil svoju riadiacu policajnú funkciu na príslušnom oddelení cudzineckej polície a zo zisťných motívov participoval s ostatnými spolupáchateľmi (občanmi Ukrajiny) prostredníctvom obchádzania relevantných zákonných ustanovení na organizovaní formálnej legalizácie pobytu ukrajinských občanov vykonávajúcich na území Slovenskej republiky namiesto predstieranej podnikateľskej činnosti závislú prácu ako lacnú pracovnú silu. Z odôvodnenia namietaného rozsudku okresného súdu vyplýva, že dôkazný rámec, o ktorý sa opiera uznanie viny sťažovateľa, zahŕňal predovšetkým výpovede tzv. spolupracujúcich svedkov kajúcnikov, teda spolupáchateľov vyšetrovanej trestnej činnosti, ktorí potvrdili a popísali zapojenie sťažovateľa na páchaní trestnej činnosti, ale aj o výpovede ďalších svedkov, o znalecký posudok o ekonomickej previazanosti firiem využívaných pre zastrešenie páchania dotknutých aktivít a tiež o znalecký posudok preukazujúci kontakty sťažovateľa s osobami na skutku zainteresovanými a ďalšie relevantné listinné dôkazy. Krajský súd v odôvodnení odvolacieho rozhodnutia reagoval na odvolacie námietky sťažovateľa a vysvetlil, že výpovede niektorých spolupracujúcich svedkov boli vzhľadom na lakonickosť informácií prednesených na hlavnom pojednávaní realizované aj postupom podľa § 264 Trestného poriadku, a to prečítaním skoršej výpovede svedka z prípravného konania, kde svedkovia svoju výpoveď z prípravného konania potvrdili ako pravdivú, a teda sa stala súčasťou ich výpovede na hlavnom pojednávaní. Odvolací súd k otázke dôveryhodnosti výpovedí spolupracujúcich svedkov dôvodil, že táto bola náležite preverená a potvrdená s poukazom na ich vnútornú logiku, konzistentnosť, vzájomnú súladnosť a súladnosť s inými dôkazmi. Krajský súd takisto vysvetlil v reakcii na námietky sťažovateľa, že výpovede špecifikovaných svedkov svedčiacich v prospech sťažovateľa boli v rámci hodnotenia dôkazov takisto podrobené testu dôveryhodnosti, na základe ktorého boli kvalifikované ako účelové predovšetkým pre rozpor s ostatnými dôkazmi svedčiacimi v neprospech sťažovateľa a tiež s prihliadnutím na blízky vzťah týchto svedkov k osobe sťažovateľa. Uložené tresty okresný súd zdôvodnil, pokiaľ ide o uložený trest odňatia slobody, v prvom rade poukazom na príslušnú trestnú sadzbu predstavujúcu rozpätie od dvoch do ôsmich rokov. Uviedol, že zohľadnil ako poľahčujúcu okolnosť skutočnosť vedenia riadneho života sťažovateľom pred spáchaním trestnej činnosti, čím sa modifikovala trestná sadzba na rozmedzie od dvoch do šiestich rokov, a tiež okolnosť neprimeranej doby vedeného trestného stíhania, čo ho viedlo k uloženiu trestu odňatia slobody na dolnej hranici vymedzenej trestnej sadby. Zdôraznil tiež, že pri rozhodnutí o uložení nepodmienečného trestu odňatia slobody zohľadnil skutočnosť, že sťažovateľ sa trestného činu nedopustil ako „bezmenný páchatel“, ale ako „zástupca riaditeľa cudzineckej polície v hlavnom meste krajiny Európskej únie“, keď namiesto plnenia povinnosti ochrany stanovených záujmov, ktorá mu z uvedenej funkcie vyplývala, svoju pozíciu zneužil pre vlastné finančné ciele (uvedenou okolnosťou zdôvodnil okresný súd aj uloženie špecifikovaného trestu zákazu činnosti). Uloženie peňažného trestu zdôvodnil prítomnosťou zisťného motívu pre páchanie trestnej činnosti a reálneho finančného profitu z nej.

10. Ústavný súd v prvom rade upozorňuje, že je predstava sťažovateľa, podľa ktorej je konajúci súd v rámci procesu hodnotenia dôkazov a vysporiadania sa s obhajobou sťažovateľa povinný „otrocky“ zodpovedať absolútne všetky nastolené námietky obhajoby, mylná. Aj podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu a rovnako judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, na ktorú dokonca poukazuje v ústavnej sťažnosti aj samotný sťažovateľ, nie je povinnosťou konajúceho súdu zodpovedať všetky nastolené argumenty obhajoby, ale len tie, ktoré majú zmysluplný a relevantný charakter, teda tie, ktoré sú pre výsledok rozhodnutia kľúčové. Takisto je mylná predstava sťažovateľa, že by výber a vykonanie dôkazov spôsobilých na preukázanie viny mal korešpondovať a stotožňovať sa s predstavou obhajoby. Z ústavného princípu nezávislosti súdov (čl. 141 ústavy) vyplýva zásada voľného hodnotenia dôkazov upravená v § 2 ods. 12 Trestného poriadku. Všeobecné súdy v každej fáze konania zvažujú, ktoré dôkazy je potrebné vykonať a či je potrebné, prípadne v akej miere, doplniť dôkazný stav, pričom posudzujú aj dôvodnosť návrhu na doplnenie dokazovania. Zásada voľného hodnotenia dôkazov znamená, že zákon nestanovuje žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných k preukázaniu určitej skutočnosti a váhu jednotlivých dôkazov. Ich význam sa vyjaví až pri konečnom zhodnutí dôkazného materiálu, pri ktorom však nemôže konajúci súd postupovať svojvoľne. Jeho vnútorné presvedčenie o správnosti určitej okolnosti musí byť založené na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne. Vnútorné presvedčenie sudcu tak musí byť odôvodnené objektívnymi skutočnosťami, ktoré súd zistí a musí byť ich logickým dôsledkom. Pokiaľ všeobecné súdy pri svojom rozhodovaní stanovené zásady pre hodnotenie dôkazov rešpektujú, nemá ústavný súd právomoc „hodnotiť“ hodnotenie dôkazov nimi vykonaných (pozri uznesenie Ústavného súdu Českej republiky č. k. I. ÚS 2485/16 z 29. novembra 2016). Zásadu voľného hodnotenia dôkazov je potrebné štruktúrovať do konkrétnych komponentov a kritérií. Jedným z nich, patriacich ku kľúčovým kritériám, je transparentnosť rozhodovania, teda nutnosť dôkazný postup popísať a logicky a vecne presvedčivým spôsobom odôvodniť (nález Ústavného súdu Českej republiky č. k. III. ÚS 464/99 z 13. júla 2000). Uvedenú požiadavku zákonodarca vtelil do sústavy nárokov kladených na odôvodnenie rozsudku (§ 168 Trestného poriadku).

11. Podľa názoru ústavného súdu rozhodnutia konajúcich súdov (okresného súdu a krajského súdu) uvedené požiadavky plynúce zo zásady voľného hodnotenia dôkazov plne rešpektovali, keď náležite popísali svoje úvahy pri hodnotení vykonaných dôkazov jednotlivo, ale aj v ich súhrne. Konajúce súdy jasne špecifikovali, že kľúčovým dôkazom v procese dokazovania boli svedecké výpovede (predovšetkým, avšak nielen, výpovede spolupracujúcich kajúcnikov), ktoré boli zároveň vyhodnotené ako pravdivé, a teda boli v rámci ustálenia skutkového stavu zohľadnené. Konajúce súdy tiež vysvetlili, ktoré svedecké výpovede kvalifikovali ako nepravdivé a z akého dôvodu. Posudzovanie vierohodnosti jednotlivých výpovedí bolo konajúcimi súdmi objasnené náležitou a racionálnou argumentáciou. Rovnako bolo vykonané hodnotenie týchto svedeckých výpovedí v následnej komparácii s ostatnými vykonanými dôkazmi, o ktorých neboli pochybnosti. Pokiaľ ide o okresným súdom prezentované dôvody, ktorými podporil svoje závery o druhu a výške uložených trestov, je ústavný súd toho názoru, že ich výpovednosť a presvedčivosť je celkom zrejmá na prvý pohľad a sama osebe spochybňuje tvrdenie sťažovateľa o absencii náležitého zdôvodnenia uložených trestov. Ústavný súd považuje za potrebné na tomto mieste reagovať len veľmi stručne na tvrdenie sťažovateľa, že uložený peňažný trest fakticky postihuje jeho rodinných príslušníkov.

Vo svojej podstate každý uložený trest, ktorý sa síce formálne viaže výlučne na osobu páchatel'a, ktorý má (funkčnú) rodinu, má vo svojich sociálnych dôsledkoch takmer vždy konečný dopad aj na rodinných príslušníkov páchatel'a a nie je možné takéto dôsledky trestu absolútne eliminovať. Vzhľadom na všetky uvedené čiastkové závery nemožno namietané odvolacie rozhodnutie krajského súdu hodnotiť ako arbitrárne, porušujúce označené práva sťažovateľa.

12. S prihliadnutím na uvedené závery ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti smerujúcej proti odvolaciemu rozhodnutiu krajského súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.3. K namietanému porušeniu práv uznesením najvyššieho súdu

13. Pokiaľ ide o dovolacie rozhodnutie najvyššieho súdu, úlohou ústavného súdu bolo posúdenie toho, či je právny záver najvyššieho súdu o nesplnení dovolacích dôvodov v kontexte sťažovateľom ponúkanej argumentácie, ktorú súčasne prezentuje aj v ústavnej sťažnosti, primerane odôvodnený a či interpretácia právnej úpravy aplikovanej najvyšším súdom v sťažovateľovom prípade neodporuje jej podstate a zmyslu. Najvyšší súd v odôvodnení namietaného dovolacieho rozhodnutia vo všeobecnosti vysvetlil, že dovolanie predstavuje mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nie je určený k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len ku korekcii najzávažnejších, mimoriadnych procesných a hmotnoprávných vád a v uvedenom duchu preto dovolací súd nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť zisteného skutku, čo je explicitne vyjadrené v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Námietky sťažovateľa, ktoré síce sťažovateľ v uplatnenom dovolaní formálne subsumoval pod dovolacie dôvody vymedzené ustanoveniami § 371 ods. 1 písm. c), g) a i) Trestného poriadku, v rámci ktorých však analyzoval a hodnotil dôkaznú situáciu, polemizoval so skutkovými závermi súdov nižšieho stupňa, napádal spôsob hodnotenia dôkazov a nedostatočný rozsah dokazovania, prezentujúc vlastné opačné závery, najvyšší súd kvalifikoval ako také, ktoré nespádajú do rozsahu dovolacieho prieskumu a z tohto dôvodu skonštatoval nesplnenie jednotlivých dovolacích dôvodov.

14. Vo vzťahu k argumentácii uplatnenej v rámci formulovaného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku najvyšší súd argumentoval, že z príslušného spisového materiálu zistil, že vyšetrovateľ, ktorý viedol trestné stíhanie v rámci prípravného konania, bol síce ustanovený do riadiacej funkcie, avšak ustanovenie do pozície vyšetrovateľa nebolo týmto ustanovením do riadiacej funkcie dotknuté a zrušené, preto dotyčný mohol vykonávať úkony trestného konania v trestných veciach vedených na útvare, na ktorom pôsobil. Najvyšší súd tak považoval dovoláciu argumentáciu sťažovateľa za neopodstatnenú a uplatnený dovolací dôvod nebol podľa jeho záveru naplnený.

15. Po oboznámení sa s dôvodmi rozhodnutia najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že sťažovateľovi bol prostredníctvom náležitej a logickej argumentácie v súlade so základným účelom dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku slúžiaceho výhradne (okrem dovolania uplatneného ministrom spravodlivosti) na korekciu vád právneho charakteru, a nie na revíziu

skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, vysvetlený právny záver o odmietnutí jeho dovolania pre nenaplnenie dovolacích dôvodov. Najvyšší súd veľmi podrobne a jasne sťažovateľovi vysvetlil, že jeho námietky prezentujúce jeho výhrady k ustáleným skutkovým záverom a nespokojnosť s rozsahom vykonaného dokazovania sa svojou povahou v skutočnosti dotýkajú otázky správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu, ktorej posudzovanie je z dovolacieho prieskumu vylúčené, a že teda predmetné námietky stoja mimo rámec prípustných dovolacích dôvodov stanovených Trestným poriadkom. Podľa názoru ústavného súdu bolo sťažovateľovi náležite a logicky vysvetlené aj to, že v jeho prípade nebol naplnený ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku. Ústavný súd po preskúmaní odôvodnenia namietaného dovolacieho rozhodnutia najvyššieho súdu vo väzbe na obsah sťažnostnej argumentácie sťažovateľa teda dospel k záveru, že dovolací súd ústavne akceptovateľným spôsobom reagoval na dovolacie námietky sťažovateľa a primeraným spôsobom zodpovedal všetky relevantné právne otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, a preto rozhodnutie najvyššieho súdu nemožno hodnotiť ako arbitrárne. Výklad právnych noriem realizovaný najvyšším súdom nevykazuje znaky arbitrárnosti alebo jeho nezlučiteľnosti s právami zaručenými ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. Skutočnosť, že sťažovateľ zastáva iný právny názor, ako prijal v tejto veci najvyšší súd, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti namietaného dovolacieho rozhodnutia najvyššieho súdu a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojím vlastným. O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom, v tomto prípade najvyšším súdom, by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, IV. ÚS 226/2012). Ústavný súd navyše poukazuje na právny názor ustálený v jeho doterajšej judikatúre, podľa ktorého právo na spravodlivý proces neznačí právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom (II. ÚS 3/97, II. ÚS 173/07).

16. S prihliadnutím na všetky uvedené čiastkové závery ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti smerujúcej proti dovolaciemu rozhodnutiu najvyššieho súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

17. Ústavný súd vzhľadom na všetky svoje závery rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. júna 2023

Luboš Szigeti
predseda senátu